

ЗА ВНИМАТЕЛНОТО ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЧУЖДООЗИКОВИ И ПРИВНЕСЕНИ ОТ ДРУГИ ЕЗИЦИ ОНОМАСТИЧНИ ТЕРМИНИ

Пело Михайлов

Аграрен университет – Пловдив

Резюме. Разгледани са два случая на употреба в българската ономастична литература на термините *силвонимия* (създаден през 1985 г. от Леонид Йорданов) и *каронимика* (създаден през 1977 г. от Юрий Крючков). Вместо тях в българската научна литература се използват *дримонимия* и *нав(и)онимия* или *нав(у)тонимия*. Препоръчва се в подготвящото се второ издание на „Енциклопедия на българската ономастика“ да се създадат статии за термините *каронимия*, *силвоним* и *силвонимия*, независимо от нежелателната им употреба.

Keywords: silvonymie, drimonymie, karonymie, nav(i)onymie, nav(u)tonymie

Терминологичните проблеми имат значимо място в специализираното чуждоезиково обучение и осветляването им е една от задачите на съвременната методика. Собствените имена споделят с нарицателните общи развойни тенденции, като образуват отделна подсистема на езика, с изследването на която се занимава самостоятелна *езиковедска* дисциплина ономастика (Димитрова-Тодорова, 2011: 9). Понякога в българската ономастиката, предимно в дяловете топонимия и антропонимия, се появяват книги и статии с автори изследователи извън кръга на езиковедите. Най-често това са географи (Бояджиев, 1985, 1996а, 1996б, 2009; Бърдаров, 2007; Дойков, 1959, 1984, 1993; Патарчанов, 1996; Х. Хасан, 2010а, 2010б, 2013, публикувал и под името Х. Якуб, 2012), следват историци (Аджемлерски, 2012; Ст. Йорданов, 2009, 2013; Сукарев, 2009), етнографи (Заяков, 1982, 2013), фолклористи (Демирев, 2013¹⁾), като има дори и зооинженери (Топалов, 1994, 2005, 2011) и др.

За самата дисциплина ономастика публикациите от „външни“ автори са истинско богатство, защото често предлагат поглед, различен от този на езиковедите, и в тях биват привлечени методи от другите науки, които са основна специализация на изследователите. За авторите, особено за географите, историките и донякъде за етнографите, тези публикации са „имиджови“, тъй като са в областта на интердисциплинарните научни изследвания. В тези книги и статии обаче не са рядкост случаите на неточно боравене с вече утвърдената научна терминология и дори опити за създаване на нови ономастични термини.

Обект на изследване в настоящата статия са използваните от български изследователи два термина, единият – **силвонимия** – създаден на основата на думи от латинския и гръцкия език, а вторият – **каронимика** – привнесен наготово от научни публикации на руски език.

Целта на статията е да докаже дали е уместна употребата на такъв хибрид като първия термин и безкритичното използване на неутвърден в българската научна терминология като втория.

През 1985 г. инженер-лесовъдът Леонид Йорданов (1910 – 2001) в статия, публикувана в осем поредни броя на списание „София“ (Л. Йорданов, 1985 – 1986), използва термина „**силвонимия**“ и производния от него „**силвоним(и)**“. Авторът описва какво се крие зад първия термин: „По подобие на термините *хидронимия* (водни имена), *оронимия* (имена на елементите на релефа), *ойконимия* (имена на селища), въвеждаме за краткост и яснота термина **силвонимия** (от *silva* – гора). Той означава съвкупността от наименованията на места, където растат или са растели гори“ (Л. Йорданов, 1985: 6 – 46).

Три години по-рано във Велико Търново излиза първият учебник по „Българска ономастика“. В него Николай Ковачев нарича названията на горски участъци (гори, горички, храсталаци) „**дримоними** (от гръц. *δρῦμός* 'гора')“ (Ковачев, 1982: 15). Названието на този дял от топонимията, който изучава имената на горите, би бил **дримонимия**, но Ковачев не го е изписал изрично, както е сторил това с тепърва утвърждаващите се *хоронимия*, *урбанонимия* и *дромонимия*.

През 1983 г. в многоезичния справочник „Основна система и терминология на славянската ономастика“ от българските термини, предложени/създадени от Йордан Заимов, най-близко до имената на горите е „**землищно име // име за полски имот**“, което е обяснено така: „Собствено име на земен участък или земя със стопанско предназначение:

а) *собствено име на обработваеми площи (ниви, ливади, пасища, градини, лозя и т. н.);*

б) *собствено име на площи, покрити с гори (горски масиви, части от горски стопанства, гори, горички, ловни паркове и т.н.);*

в) *собствено име на необработваеми горски парцели*“ (Основен систем..., 1983: 113 – 114).

От многоезичния справочник в България вероятно има само няколко екземпляра. Затова и непознаването на термините от него е лесно обяснимо, а в случая с имената на горите дори не е нужно. Но учебникът „Българска ономастика“ на Н. Ковачев (1982) е отпечатан в тираж от 2000 екземпляра и вероятно част от тях са попаднали и в софийските библиотеки. Заради завидните си теоретични познания в областта на ономастиката, които демонстрира в осемте части на статията си, малко е вероятно Леонид Йорданов да не познава учебника на Ковачев. Въпреки това допускам, че е така. Йорданов, който е събрал от територията на Софийски окръг и София-град 495 названия на места, където растат или са расли гори, в определен

етап от своята изследователска дейност е трябвало да именува онзи дял от топонимията, който се занимава с тях. Инженер-лесовъд по образование, Йорданов се обръща към латинския език, който е част от всекидневието му заради непрекъснато използваните латински названия на дърветата и храстите. Така той създава термина **силвонимия** – от лат. *silva* 'гора, лес' + гръц. *ὄνομα* 'име'.

През 1987 г. във второто издание на учебника си Николай Ковачев вече говори за „**дримонимия** (гръц. *δρῖμος* 'гора, лес') – [дял] за имената на горски участъци: гори, горички, храсталаци“ (Ковачев, 1987: 24). От този термин лесно може да се изведе и съществителното име – **дримоним**.

Дванадесет години по-късно Йорданов издава научнопопулярното изследване „Топонимията на Витоша“. В него говори за „*витошките силвоними*“, като изчислява, че „*около 11% от витошките топоними са силвоними – имена на гори*“ (Л. Йорданов, 1999: 74). Тук вече няма как да приема, че Леонид Йорданов не познава първото или второто издание на „Българска ономастика“. Но той продължава да използва създадения от него термин **силвонимия** (и **силвоним**) вместо предложения от Ковачев и наложил се в българската ономастика **дримонимия** (и **дримоним**).

Според сведения от IV корица на „Топонимията на Витоша“ през 1994 г. излиза от печат книгата на Леонид Йорданов „Българска силвонимия“, която липсва дори в най-големите български библиотеки, затова и нейното съдържание не може да бъде коментирано.

През 2002 г. Лиляна Димитрова-Тодорова включва имената на горите в „**местностните (теренните) имена**“, които според нея са „*съставни елементи на топонимичната система и служат за назоваване на незаселени участъци земя, заети от полета, лъки, ниви, ливади, овощни или зеленчукови градини, гори и подобни, които не са част от планински масиви*“ (Słowiańska onomastyka, t. 2, 2003: 165).

През 2010 г. Тодор Балкански и Кирил Цанков утвърждават термина „**дримоним** – *собствено име, вид топоним за всеки участък с дървета, храсти*“, включвайки го в „Енциклопедия на българската ономастика“ (Балкански & Цанков, 2010: 110).

Безапелационността му потвърждава и Лиляна Димитрова-Тодорова, която като пети поддял на топонимията извежда „**дримонимия** – *занимава се с имената на горските участъци (дримоними)*“ (Димитрова-Тодорова, 2011: 9). И продължава: „*Термините агрономия и дримонимия се употребяват рядко от българските ономасти, които предпочитат да използват по-обичая термин топонимия при проучванията си върху имената на местности, а вместо агрономии и дримоними употребяват термините теренни или местностни имена*“ (Димитрова-Тодорова, 2011: 10). Последното показва, че Димитрова-Тодорова не познава публикациите на Леонид Йорданов, в които той настоятелно използва термините **силвонимия** и **силвоним**.

Леонид Йорданов предизвиква симпатии с желанието си и най-вече с находчивостта си да създаде нов ономастичен термин **силвонимия**, използвайки латинската дума за гора и гръцката за име. Тъй като Йорданов е покойник и е невъзможно да се защити в научен спор, ще изкажа само личното си мнение, че ако през 1985 г. е разбираемо и допустимо, то през 1999 г. вече е неправилно използването от него на латинско-гръцкия хибрид вместо утвърдения термин **дримонимия**.

През 2009 г. историкът Димитър Димитров използва в своя статия термина „**каронимика**“ в смисъла на раздел на ономастиката, „имащ за свой конкретен обект на изследване корабната именна система“ (Димитров, 2009: 204). В скоби изследователят уточнява, че терминът се среща „още и като **карабонимика** и **наутонимика**“²⁾, а извън скобите е поставен индекс 1, който препраща към първоизточника – статията на Ю. С. Крючков „Каронимията – наука за имената на корабите“ (Крючков, 2002а).

След кратко търсене в интернет обаче стана ясно, че терминът каронимика³⁾ е създаден от проф. Юрий Сергеевич Крючков (р. 1928) още през 1977 г., затова в статията хронологично ще проследя неговите три публикации⁴⁾.

За първи път терминът **каронимика** се появява в статията на проф. Ю. Крючков „Имената на корабите са книга на историята“ (Крючков, 1977). Тя е публикувана на руски език във вестник „Корабостроител“ – орган на Николаевския корабостроителен институт (от 1994 Национален университет по корабостроене) „Адмирал С. О. Макаров“ в дн. Украйна, където авторът завежда катедрата по динамика и издръжливост на машините. Крючков е инженер-механик в областта на съдовите паросилови установки и е доктор на техническите науки.

Възможно е Крючков да е провокиран да създаде този термин от по-ранна публикация на Александра Суперанская. През 1973 г. тя уточнява: „*Индивидуалните имена на параходите, лодките, яхтите, космическите кораби, самолетите, експресите, автомобилите и др., са още един раздел на ономастиката, който няма специално название*“ (Суперанская, 1973: 191).

Юрий Крючков пише: „*Изследването на имената на корабите в исторически аспект трябва да заеме в науката такова място, каквото топонимията заема в историята, етнографията и географията. Науката, изучаваща имената на корабите по аналогия с топонимията може да бъде наречена каронимика (от гръцкото карабос – кораб, и онома – име)*“ (Крючков, 1977). Вероятно липсата на гръцки букви в печатницата на вестник „Корабостроител“ е попречила за изписването на оригиналния език на двете съставни думи кораб – *кара́ви* (кара̀ви) и име – *о́нома* (о̀нома). За съжаление, Юрий Крючков не е обяснил защо е редуцирал първата част от термина, правейки го от *каравонимика* само *каро-нимика*. В края на статията авторът определя „*каронимиката като раздел на историческата наука*“.

Терминът **каронимика** не е включен в първия речник на руската ономастична терминология вероятно заради слабата известност на публикацията на Крюч-

ков, но най-вече заради краткия срок – само около година – от отпечатването на статията до излизането от печат на речника. В последния е употребен единствено терминът „**порейоним** – собствено име на даден екземпляр от всеки вид транспортно средство. Произх. от гръц. *πορείον* 'средство за придвижване' + *оним*“ (Подольская, 1978: 112).

През 1982 г. Николай Ковачев в учебника „Българска ономастика“ обособява като дял на ономастиката „**навионимия** (гръц. *ναύς* 'плавателен съд' и *ὄνομα* 'име') – дял за названията на водните съдове“ (Ковачев, 1982: 9). Почти същото е повторено и във второто издание на учебника: „**навионимия** (гръц. *ναύς* 'плавателен съд'): дял за имената на водните съдове (лодки, кораби, параходи и др.)“ (Ковачев, 1987: 18).

Създаденият от Крючков термин **каронимика** не е забелязан и липсва и във второто издание на речника на руската ономастична терминология. Там Наталия Подольская използва два близки по смисъл термина: „**порейоним** – собствено име на даден екземпляр от всеки вид транспорт. Произх. от гръц. *πορείον* 'средство за придвижване' + *оним*“ (Подольская, 1988: 108), както и: „**наутоним** – вид порейоним. Собствено име на кораб. Произх. от гръц. *ναυτιχόν* 'флот' + *оним*“ (Подольская, 1988: 86).

Юрий Крючков обаче продължава със статиите, посветени на каронимиката (бълг. каронимия). През 2002 г. в научна статия, пак на руски език, той пише, че „в резултат на многогодишни изследвания на имената на корабите от автора е предложена (1977) нова помощна историческа дисциплина – каронимика (от гръц. „карабос“ – кораб, и „онома“ – име“ (Крючков, 2002а).

През същата година във вестникарска статия Крючков отново повтаря, че [през 1977 г.] „се роди нова помощна историческа наука за имената на корабите, която обозначах с кратката дума „каронимика“ – от гръцките „карабо“ – кораб, и „онома“ – име“ (Крючков, 2002б).

Независимо че е „роден“ на територията на Украйна, терминът **каронимика** липсва и в изданията през 2012 г. речник на украинската ономастична терминология, където са упоменати **наутонім** и **порейонім** (Бучко & Ткачова, 2012: 127, 151).

От изложеното дотук може да се каже, че през 2009 г. историкът Димитър Димитров е трябвало да се придържа към утвърдената ономастична терминология на български и руски език и вместо **каронимика** (бълг. каронимия) да използва термините **наутонимия**, който е посочил, но само в скоби като уточнение, и **навионимия**, който определено му е непознат.

Година по-късно Тодор Балкански и Кирил Цанков подхождат доста критично към термина, използван от Николай Ковачев – **навионимия** (респ. и **навионим**). Първо те откриват правописен проблем, че терминът е неточно създаден с **-ио-**, вместо само с **-о-**, т.е. правилното според тях е **навонимия**. След това критикуват Ковачев и Подольская, че използват **навионим** и **наутоним** само за

водни съдове, което не е основателно. Правят уточнението, че при транскрибирането на гръцката основа *ναυτιχόν* на български език *-av-* се предава с *-ав-* и вместо наутоним трябва да се чете навутоним⁵⁾. И накрая обособяват два нови термина:

„**НАВУТОНИМ**. Собствено име на всеки кораб (лодка, сал, параход, платноход, самолетоносач, самолет, вертолет, ракета, совалка, спътник, ракетоносител и подобни): лодка „Вероника“, параход „Титаник“, кораб (платноход) „Бързи“, самолет (съветски, от II световна война) „Иля Муромец“, космически кораб „Восток 3“, „Аполо“ и подобни.

НАВУТОНИМИЯ. Всички собствени имена на кораби (морски, речни, въздушни, космически)“ (Балкански & Цанков, 2010: 265).

През 2011 г. Лиляна Димитрова-Тодорова обособява като един от дяловете на ономастиката „*навионимия* – занимава се с имената на водните съдове (*навионими*)“ (Димитрова-Тодорова, 2011: 10). Тъй като „Енциклопедия на българската ономастика“ на Т. Балкански и К. Цанков фигурира в библиографията на нейната книга, допускам, че авторката не е възприела техните уточнения за *навутонимия* и се доверява на термина, обособен от Н. Ковачев – *навионимия*.

В заключение ще отбележа, че в българската ономастична литература при разглеждането на съвкупността от имената на гори и горски участъци трябва да се използва терминът *дримонимия*, а за отделните техни имена – *дримоним*. Терминът *силвонимия* може да се приеме само за сведение.

При изучаването на съвкупността от имената на корабите, в това число морски и речни, правилно е да се използват термините *нав(и)онимия* и *нав(у)тонимия*, а за отделните техни имена – *нав(и)оним* и *нав(у)тоним*, като е препоръчително да се избягват заемките от руския език *каронимика* и *карабонимика*.

Независимо от това, удачно е в подготвящото се в момента второ издание на „Енциклопедия на българската ономастика“ да се създадат статии за термините *каронимия*, *силвоним* и *силвонимия* с изричното отбелязване къде и от кои автори са използвани в българската научна литература по ономастика, а в заключение да се упомене дали е правилно, или неправилно, желателно или нежелателно използването им за в бъдеще. Както и да се уточни изписването на термина *нав(у)тоним* и производния му *нав(у)тонимия*.

БЕЛЕЖКИ

1. Владимир Демирев има и по-обемен топонимичен труд, в който е втори автор, вж.: Дечев & Демирев, 2012.
2. За термина *наутонимика* може да се приеме, че е създаден от Наталия Владимировна Подольская, макар тя да говори само за *наутоним* – *собствено име на кораб* (Подольская, 1988: 86), а не за *наутонимика* като дял на ономастиката. За *карабонимика* в интернет битува мнение, че е създаден от Глеб Владимирович Алексушин (р. 1969) „в противовес на предложените

по-рано термини наутонимика и каронимика“ (<<http://ru.wikipedia.org/wiki/Ономастика>>) (25 март 2014), но без изрично да се посочи публикацията-първоизточник.

3. В руския език с окончанието *-ика* се отбелязва разделът от науката (напр. антропонимика), а с *-ия* – съвкупността от имената в него (напр. антропонимия) (Подольская, 1978: 10; 1988: 12). В българския език за раздел от науката се използва термин с окончание *-ия*, следователно правилната форма е *каронимия*.
4. Благодаря на Татяна Дружина от Централната библиотека „М. Л. Кропивницьки“ в гр. Николаев, Украйна, за това, че ми изпрати дигитализирани копия на трите статии.
5. По-правилният прочит е навтоним.

ЛИТЕРАТУРА

- Аджемлерски, С. (2012). *Справочник на селищните имена във Варненска област*. В. Търново: Астарта.
- Балкански, Т. & Цанков, К. (2010). *Енциклопедия на българската ономастика*. В. Търново: Фабер.
- Бояджиев, В. (1985). Коя река е Луда Яна? *Известия на Българското географско дружество*, XXII (XXXII), 155 – 158.
- Бояджиев, Веселин. (1996а). Географски особености на именната система на населението на главните селища на Централното Средногорие. *Ономастично и етнолингвистично пространство на езика. [Сборник] В чест на проф. Н. П. Ковачев*. Т. 1. В. Търново: Знак'94, 71 – 76.
- Бояджиев, В. (1996б). Рядко използвани (нискочестотни) лични имена в Централното Средногорие от втората половина на XIX и началните десетилетия на XX век. *Ономастично и етнолингвистично пространство на езика. [Сборник] В чест на проф. Н. П. Ковачев*. Т. 1. В. Търново: Знак'94, 77 – 82.
- Бояджиев, В. (2009). Принос към топонимията на Стрелешко. *Приятел за науката. Сборник в чест на проф. д.ф.н. Тодор Балкански, посветен на неговата 65-годишнина*. В. Търново: Знак'94, 78 – 85.
- Бучко, Д. & Ткачова, Н. (2012). *Словник української ономастичної термінології*. Харків: Ранок-НТ.
- Бърдаров, Г. (2007). Произход и значение на имената на селищата от Благоевградска област. *Годишник на Софийския университет, Геолого-географски факултет, № 2 – география*, т. 98, 191–201.
- Демирев, В. (2013). Топонимия и местно знание. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 13. В. Търново: УИ „Св. св. Кирил и Методий“, 292 – 317.
- Дечев, В. & Демирев, В. (2012). *Топонимията на Сливенска околия (Материали за български топонимен речник)*. В. Търново: Фабер.

- Димитров, Д. (2009). Имената на търговските кораби по Западното Черноморие през XIV век по данни от нотариалните документи на Антонио ди Понцо (1360 – 1361). *Щрихи към българското Средновековие. Изследвания в памет на проф. Николай Кочев*. София: Институт по балканистика, 203 – 218.
- Димитрова-Тодорова, Л. (2011). *Собствените имена в България (Изследвания, анализ, проблеми)*. София: Емас.
- Дойков, В. (1959). Около произхода на името на град Русе. *Дунавска правда (Русе)*, 296, 16 дек.
- Дойков, В. (1984). Отговаряме на ваши въпроси. [За името Русчук]. *АБВ*, 11, 13 март, с. 4.
- Дойков, В. (1993). Сексагинта пристис – най-старото име на Русе. *Русе (Русе)*, 72, 9 дек., с. 2.
- Заяков, Н. (1982). Селищните имена във Видински окръг. *Известия на музеите в Северозападна България*, 7, 97 – 125.
- Заяков, Н. (2013). *Местните имена в Кулско*. В. Търново: Астарта.
- Йорданов, Леонид. (1985 – 86). Силвонимите в Софийско. *София*, 1985, 6, с. 46; 7, 44–45; 8, с. 46; 9, 44–45; 10, 42–43; 11, с. 44; 12, 43–44; 1986, 1, с. 44.
- Йорданов, Л. (1999). *Топонимията на Витоша. Научнопопулярно изследване на витошките местни имена*. София: Дирекция на НП „Витоша“.
- Йорданов, С. (2009). Състояние и проблеми на тракийската ономастика. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 9. В. Търново: ИВИС, 106–169.
- Йорданов, С. (2013). За един топонимичен принос на българския археолог от чешки произход Херман Шкорпил. [За името Варна]. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 13. В. Търново: УИ „Св. св. Кирил и Методий“, 318 – 363.
- Ковачев, Н. (1982). *Българска ономастика. Спецкурс*. В. Търново: Велико-търновски университет.
- Ковачев, Н. (1987). *Българска ономастика. Наука за собствените имена*. [2. изд.]. София: Наука и изкуство.
- Крючков, Ю. (1977). Имена кораблей – это книга истории. *Кораблестроитель (Николаев)*, 35, 25 ноември.
- Крючков, Ю. С. (2002). Каронимика – наука о названиях кораблей. *IV Миколаївська обласна краєзнавча конференція „Історія. Етнографія. Культура. Нові дослідження“*. Миколаїв: Атол, 274 – 276.
- Крючков, Ю. (2002б). Имена кораблей – это книга истории. *Вечерний Николаев (Николаев)*, 66, 13 юни, с. 4.
- Основен систем и терминология на словенската ономастика. (1983). *Основная система и терминология славянской ономастики : Grundsystem*

- und terminologie der slawischen onomastik*. Скопје–Скопье–Skopje. Автор от България: Йордан Заимов.
- Патарчанов, П. (1996). Етнографски особености на топонимията и антропонимията в Чепинския край. *Ономастично и етнолингвистично пространство на езика. [Сборник] В чест на проф. Н. П. Ковачев*. Т. 2. В. Търново: Знак'94, 63 – 68.
- Подольская, Н. В. (1978). *Словарь русской ономастической терминологии*. Москва: Наука.
- Подольская, Н. В. (1988). *Словарь русской ономастической терминологии*. 2. изд., переработанное и дополненное. Москва: Наука.
- Сукарев, В. (2009). Наставката -ов/-ев и хронологията на българската родовоименна система. *Годишник на Регионален исторически музей – Пловдив*, 6, 175 – 179.
- Суперанская, А. В. (1973). *Общая теория имени собственного*. Москва: Наука.
- Топалов, Г. (1994). *Кратка енциклопедия на родословията и фамилните имена на българите от Спасовски район, Добричко (1817 – 1992)*. Добрич: Людмил Бешков.
- Топалов, Г. (2005). *Речник на селищните наименования в Добричка област*. Добрич: Матадор.
- Топалов, Г. (2011). *Речник на селищните наименования в Добричка област*. 2. доп. и прераб. изд. Добрич: Матадор 74.
- Хасан, Х. (2010а). За етимологията на няколко топонима от района на село Коноп (Кулфалар), област Търговище. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 11. В. Търново: УИ Св. св. Кирил и Методий, 152–162.
- Хасан, Х. (2010б). За етимологията на комонимите Кулфалар и Коноп в светлината на една статия на Анастас Иширков. *Научни трудове на Русенския университет „Ангел Кънчев“, серия 6.3 Езикознание и литературознание*, т. 49, 36 – 40.
- Хасан, Х. (2013). Етимология и класификация на хидроними от района на с. Коноп (Кулфалар), обл. Търговище. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 13. В. Търново: УИ „Св. св. Кирил и Методий“, 243 – 266.
- Якуб, Х. (2012). Някои предположения за преименуването на селищата в община Омуртаг през 1934 година. *Състояние и проблеми на българската ономастика*. Т. 12. В. Търново: УИ „Св. св. Кирил и Методий“, 280 – 314.
- Słowiańska onomastyka. Encyklopedia*. (2003). Т. 2. Pod redakcją Ewy Rzetelskiej-Feleszko i Aleksandry Cieślukowej przy współudziale Jerzego Dumy. Warszawa-Kraków: Towarzystwo naukowe warszawskie.

REFERENCES

- Adzhemlerski, S. (2012). *Spravochnik na selishtnite imena vav Varnenska oblast*. V. Tarnovo: Astarta.
- Balkanski, T. & Tsankov, K. (2010). *Entsiklopediya na balgarskata onomastika*. V. Tarnovo: Faber.
- Boyadzhiev, V. (1985). *Koya reka e Luda Yana?* Izvestiya na Balgarskoto geografsko druzhestvo, HHII (HHHII), 155 – 158.
- Boyadzhiev, Veselin. (1996a). *Geografski osobenosti na imennata sistema na naselenieto na glavnite selishta na Tsentralното Srednogorie*. Onomastichno i etnolingvisticno prostranstvo na ezika. [Sbornik] V chest na prof. N. P. Kovachev. T. 1. V. Tarnovo: Znak'94, 71 – 76.
- Boyadzhiev, V. (1996b). *Ryadko izpolzvani (niskochestotni) lichni imena v Tsentralното Srednogorie ot vtorata polovina na XIX i nachalnite desetiletiya na XX vek*. Onomastichno i etnolingvisticno prostranstvo na ezika. [Sbornik] V chest na prof. N. P. Kovachev. T. 1. V. Tarnovo: Znak'94, 77 – 82.
- Boyadzhiev, V. (2009). *Prinos kam toponimiyata na Streleshko*. Priyateli za naukata. Sbornik v chest na prof. d.f.n. Todor Balkanski, posveten na negovata 65-godishnina. V. Tarnovo: Znak'94, 78 – 85.
- Buchko, D. & Tkachova, N. (2012). *Slovník ukraínskykh onomastichnoi terminologii*. Harkiv: Ranok-NT.
- Bardarov, G. (2007). *Proizhod i znachenie na imenata na selishtata ot Blagoevgradska oblast*. Godishnik na Sofiyskiya universitet, Geologo-geografski fakultet, № 2 – geografiya, t. 98, 191–201.
- Demirev, V. (2013). *Toponimiya i mestno znanie*. Sostoyanie i problemi na balgarskata onomastika. T. 13. V. Tarnovo: UI Sv. sv. Kiril i Metodiy, 292 – 317.
- Dechev, V. & Demirev, V. (2012). *Toponimiyata na Slivenska okoliya (Materiali za balgarski toponimen rechnik)*. V. Tarnovo: Faber.
- Dimitrov, D. (2009). *Imenata na targovskite korabi po Zapadното Chernomorie prez HIV vek po danní ot notarialnite dokumenti na Antonio di Pontso (1360 – 1361). Shtrihi kam balgarskoto Srednovekovie*. Izsledvaniya v pamet na prof. Nikolay Kochev. Sofiya: Institut po balkanistika, 203 – 218.
- Dimitrova-Todorova, L. (2011). *Sobstvenite imena v Balgariya (Izsledvaniya, analiz, problemi)*. Sofiya: Emas.
- Doykov, V. (1959). *Okolo proizhoda na imeto na grad Ruse*. Dunavska pravda (Ruse), 296, 16 dek.
- Doykov, V. (1984). *Otgovaryame na vashi vaprosi*. [Za imeto Ruschuk]. ABV, 11, 13 mart, s. 4.
- Doykov, V. (1993). *Seksaginta pristis – nay-staroto ime na Ruse*. Ruse (Ruse), 72, 9 dek., s. 2.

- Zayakov, N. (1982). *Selishtnite imena vav Vidinski okrag*. Izvestiya na muzeite v Severozapadna Balgariya, 7, 97–125.
- Zayakov, N. (2013). *Mestnite imena v Kulsko*. V. Tarnovo: Astarta.
- Yordanov, Leonid. (1985 – 86). *Silvonimite v Sofiysko*. Sofiya, 1985, 6, s. 46; 7, 44–45; 8, s. 46; 9, 44–45; 10, 42–43; 11, s. 44; 12, 43–44; 1986, 1, s. 44.
- Yordanov, L. (1999). *Toponimiyata na Vitosha*. Nauchnopolulyarno izsledvane na vitoshkite mestni imena. Sofiya: Direktsiya na NP „Vitosha“.
- Yordanov, S. (2009). *Sastoyanie i problemi na trakiyskata onomastika*. Sastoyanie i problemi na balgarskata onomastika. T. 9. V. Tarnovo: IVIS, 106–169.
- Yordanov, S. (2013). *Za edin toponimichen prinos na balgarskiya arheolog ot cheshki proizvod Herman Shkorpil*. [Za imeto Varna]. Sastoyanie i problemi na balgarskata onomastika. T. 13. V. Tarnovo: UI Sv. sv. Kiril i Metodiy, 318 – 363.
- Kovachev, N. (1982). *Balgarska onomastika. Spetskurs*. V. Tarnovo: Velikotarnovski universitet.
- Kovachev, N. (1987). *Balgarska onomastika. Nauka za sobstvenite imena*. [2. izd.]. Sofiya: Nauka i izkustvo.
- Kryuchkov, Yu. (1977). *Imena korabley – eto kniga istorii*. Korablestroitely (Nikolaev), 35, 25 noyabrya.
- Kryuchkov, Yu. S. (2002). *Karonimika – nauka o nazvaniyakh korabley*. IV Mikolaivsyka oblasna kraecnavcha konferentsiya „Istoriya. Etnografiya. Kulytura. Novi doslidzhennya“. Mikolaiv: Atol, 274 – 276.
- Kryuchkov, Yu. (2002b). *Imena korabley – eto kniga istorii*. Vecherniy Nikolaev (Nikolaev), 66, 13 iyunya, s. 4.
- Osnoven sistem i terminologija na slovenskata onomastika. (1983). *Osnovnaya sistema i terminologiya slavyanskoy onomastiki : Grundsystem und terminologie der slawischen onomastik*. Skopje–Skopje–Skopje. Avtor ot Balgariya: Yordan Zaimov.
- Patarchanov, P. (1996). *Etnografski osobenosti na toponimiyata i antroponimiyata v Chepinskiy kray*. Onomastichno i etnolingvistichno prostranstvo na ezika. [Sbornik] V chest na prof. N. P. Kovachev. T. 2. V. Tarnovo: Znak'94, 63 – 68.
- Podolyskaya, N. V. (1978). *Slovary russkoy onomasticheskoy terminologii*. Moskva: Nauka.
- Podolyskaya, N. V. (1988). *Slovary russkoy onomasticheskoy terminologii*. 2. izd., pererabotannoe i dopolnennoe. Moskva: Nauka.
- Sukarev, V. (2009). *Nastavkata -ov/-ev i hronologiyata na balgarskata rodovoimenna sistema*. Godishnik na Regionalen istoricheski muzey-Plovdiv, 6, 175 – 179.
- Superanskaya, A. V. (1973). *Obshtaya teoriya imeni sobstvennogo*. Moskva: Nauka.

- Topalov, G. (1994). *Kratka entsiklopediya na rodosloviyata i familnite imena na balgarite ot Spasovski rayon*, Dobrichko (1817 – 1992). Dobrich: Lyudmil Beshkov.
- Topalov, G. (2005). *Rechnik na selishtnite naimenovaniya v Dobrichka oblast*. Dobrich: Matador.
- Topalov, G. (2011). *Rechnik na selishtnite naimenovaniya v Dobrichka oblast*. 2. dop. i prerab. izd. Dobrich: Matador 74.
- Hasan, H. (2010a). *Za etimologiyata na nyakolko toponima ot rayona na selo Konop (Kulfalar), oblast Targovishte*. Sastoyanie i problemi na balgarskata onomastika. T. 11. V. Tarnovo: UI Sv. sv. Kiril i Metodiy, 152–162.
- Hasan, H. (2010b). *Za etimologiyata na komonimite Kulfallar i Konop v svetlinata na edna statiya na Anastas Ishirkov*. Nauchni trudove na Rusenskiya universitet „Angel Kanchev“, seriya 6.3 Ezikoznanie i literaturoznanie, t. 49, 36 – 40.
- Hasan, H. (2013). *Etimologiya i klasifikatsiya na hidronimi ot rayona na s. Konop (Kulfallar)*, obl. Targovishte. Sastoyanie i problemi na balgarskata onomastika. T. 13. V. Tarnovo: UI Sv. sv. Kiril i Metodiy, 243 – 266.
- Yakub, H. (2012). *Nyakoi predpolozheniya za preimenovaneto na selishtata v obshtina Omurtag prez 1934 godina*. Sastoyanie i problemi na balgarskata onomastika. T. 12. V. Tarnovo: UI Sv. sv. Kiril i Metodiy, 280 – 314.
- Słowiańska onomastyka. *Encyklopedia*. (2003). T. 2. Pod redakcją Ewy Rzetelskiej-Feleszko i Aleksandry Cieślukowej przy współudziale Jerzego Dumi. Warszawa-Kraków: Towarzystwo naukowe warszawskie.

FOR CAUTIOUSLY USE OF FOREIGN AND INTRODUCED FROM OTHER LANGUAGES ONOMASTIC TERMS

Abstract. There are considered two cases of use of the onomastic terms *silvonymie* (created in 1985 by Leonid Yordanov) and *karonymie* (created in 1977 by Yuri Kryuchkov) in Bulgarian literature. Instead of them, in the Bulgarian scientific literature are used *drimonymie* and *nav(i)onymie* or *nav(u)tonymie*.

In the forthcoming second edition of the Encyclopedia of Bulgarian Onomastics is recommended the creation of two articles about the terms *karonymie*, *silvonym* and *silvonymie* regardless of their undesirable use.

✉ **Dr. Pelo Mihaylov, Assist. Prof.**
Agricultural University
Plovdiv, Bulgaria
E-mail: names_pd@abv.bg